

ДЕЗИНФЕКЦИЯ НА ПОНЯТИЯТА

*“Магията на слънцето превръща палмите в злато,
водата влече диаманти,
а, хората приличат на приказни царе.”*

Реноар /по време на престоя си в Алжир/

АСОЦИАТИВНА-СИМВОЛИКА

Спомням си онези детски игри...

На асоциации.

Как беше: “Ораторе-Бораторе, какъв да бъде тоз?”

А онази, в която някой, който няма право да говори, само със звуци и жестове трябва да обясни на другите, за какво си мисли, а те, на свой ред да отгатнат правилно?

О, да и тази на “счупен-телефон”...

Детски ли “казах”?

Подхващам тази тема, тъй като подобно на тези игри и аз имам една от този род, в главата си.

Тя несъмнено би могла да се нарече, поредната *игра* на “Асоциативна-Символика”, посредством “Писмено-Словесни-Илюстрации”, тъй като останалите участници /които и да са те/, практически не са в състояние, нито да ме виждат, нито да ме чуват, а и не ме познават така, че могат да гадаят какво имам в главата си, единствено по това, което всеки има в своята.

Щом е у-мен, значи е и у-тях.

***

ПОЧВА

Самата дума “почва” сякаш ми нашепва, че нещо за-почва.

Нещо се за-ражда, а може и да се раз-г-ражда, създавайки нови самостоятелни частички.

Много често, в разговорния език вместо да употребим думата “Започва” казваме, за по-накратко “Почва”.

Съкращение, което предполага се, не би повлияло на смисъла на изречението.

Но, когато употребяваме думата “почва” веднъж в буквален **и** друг път в преносен смисъл /особено в

разговорния език, където няма как да поставяме преп **Ъ** **и** **И** телни знаци/ вече е друго.

Нейният смисъл в изреченията се променя **К О Р Е Н Н О**, променяйки /отмествайки/ отпращайки/ разпръсквайки/, автоматично и Контекстът на всяко от тях в други /къде по-близки-къде по-далечни/ посоки.

Защо обръщам внимание на тези дреботемия, нямащи нищо общо със същинската Почва?

Ами, защото влизайки в Тълковния-речник за да потърся общовалидното определение за думата “почва”, се натъкнах на следното:

Почва е повърхностният, рохкав изветрен пласт на земната кора, в който се развиват растенията.¹¹ Разораната почва се нарича още „пръст“ (само ед. число, ж. род).¹²

Честно казано, останах доста озадачена, не само от оскъдното, но и според мен, доста объркващо тълкуване на думата “почва”, употребена именно в Тълковния речник, в контекста на повърхност, в която се развиват, едва ли не всички растения.

Първо, растенията, като цялостно природно-явление, според мен, не се развиват само в така наречаната “почвена-пръст”, защото има огромен брой от тях, които виреят само във вода.

Второ, можем дори и с просто око, да забележим, че има и не малък брой “растения” във въздуха, под формата на миниатюрни растителни-семенца и коренчета, носещи се в танца на вятъра, при това, без-пре-къс-ва-не, по всяко време на годината.

И трето, думата “почва”, можем да срещнем в същия Тълковен-речник и на други места, но употребена, като синоним /тоест, като заместител/ на думите “материя”, “основа” и още безброй други думи- разбира се, в така нареченият – символичен- метафоричен –алегоричен- - - пре-но-сен- - - смисъл.

Впрочем, тук е мястото да подчертая, че разигравам тези “спорове”, не за да оспоря написаното в Тълковния речник /откъдето всъщност, доста често черпя достоверна актуална информация/, а чисто и просто за да си **ПОИГРАЯ**, тоест за да се ориентирам в моите собствени /макар и предполагаеми/ предишни и сегашни знания.

Така, практически в движение смятам да извърша дезинфекция на няколко, така да се каже жизнено важни за мен понятия, които неминуемо са се позапрашили, преседявайки над 50 години някъде из чекмедженцата на паметта ми.

Дезинфекция на понятието “Почва”

От казаното по- горе, става от ясно по-ясно, че понятието “почва”, вече започна да се видо-изменя, така да се каже още преди да съм се заела да разсъждавам върху него.

Но, също така излиза, че определението на думата “почва”, в Контекста на място, където се развиват растенията, също е доста ш и р о к о с п е к т ъ р н о понятие.

От тук, по същата логика, възниква и извода, че употребявайки думата “растения”, логично всеки човек си представя...?

Какво изплува в съзнанието ми, когато чуя или изкажа думата “растения”?

Нещо зелено, но какво по-точно?

Гора ли/ трева ли/ цветя ли/ водорасли ли/ градини/ поляни/ храсти/ билки/ марули/ домати/ луковичи/ мъхове/ ръпа/лишей/ дини/ ядки////////?

Според мен, абсолютно същото се случва в съзнанието ми и при споменаване на думата “хора”, в смисъл на “Човеци”, а не на “хора”- множествено число на думата “хоро”- вид танц.

Какво изплува в съзнанието на човек, когато чуе или изкаже думата “хората”...?

Мъже ли/ жени ли/ деца ли/ бебета ли/ момиченца/ момченца/ бабички/ дядовци/ колеги/ приятели/ врагове/ чиновници/ президенти/ племена/ общности/ селяни/ граждани/////////?

Какво изплува в съзнанието ми когато чуя или изкажа думата “животни”...?

Риби ли/ корали ли/ катерички ли/ бактерии ли/динозаври ли/ птици/ насекоми/ вълци/ мишки/ жаби/ змии/ таралежи/ мечки/ къртици/ попови-прасета/ свине/ кучета/ котета/ крокодили/ червейчета/////////?

Но, да се върнем към определението.

О   **п**   **р**   **е**   **д**   **е**   **л**   **е**   **Н**   **И**   **Е**

Всъщност, какво означава определение?

Определяме ли нещо или го делим?

Всъщност, кои сме **НИЕ**?

Май, **няма НИЕ**.

Всеки сам за себе си определя.

Всяка живинка, сама за себе си определя.

И без съмнение, това е най-природосъобразния подход,
- както при *Растителните видове*,
- така и при *Животинските видове*,
- така и при *Човешките видове*.
Значи, все пак има **Н И Е**.

*Затова, Почва (според мен) би следвало да се нарича онова място, където нещо- започва-заражда се-
разгражда се, и пак-и пак-и пак...в безкрая...- без значение къде.*

*А що се касае до Растенията / във водата, във въздуха, в подкорията или пък на повърхността на
Земята/ за тях, Почва е там, където са и те.*

Поне на мен, това определение вече ми звучи логично, защото ми стана далеч по-ясно.
Впрочем, току що се подсетих, че човекът, който и да е той, както и животинчето, което и да е то, и растенията,
които и да са те, се “появяваме” във “форма” на Ембрион/За-родиш, именно във водна среда-наречена
околоплодна – вода, намираща се в “коремчето” на своята “природна-майка”.
Но, това е друга тема, за която ще стане дума по-късно.

***

СЛЪНЦЕ- СВЕТИЛИНА-ТОПЛИНА / ПОЧВА

Някой ходил ли е на Слънцето?
Тогава, от къде знаем какво е Слънце?
Ще проверя ПАК в тълковния-речник –Що е то слънце?

1. Само ед. Небесно тяло, звезда, която осветява и стопля земята през деня.

Небето е пълно със звезди, както всеки-зрящ може да види, но пък, според Тълковния-речник, само една от тях свети и топли през деня, което реципрочно следва да означава, че не свети и не топли през нощта.

Честно казано, бях приела това твърдение за абсолютна истина, до момента, в който не научих, че в някои точки на света, имало така наречените “бели нощи”.

Дни и седмици, наред, през които не се стъмнява-тоест няма нощ.

И тъй като това явление се повтаря всяка година, на едни и същи места, очевидно не е изключение, а е съвсем нормално и природосъобразно.

Също така, би следвало да се отбележи, че съществуват много Дни, в които колкото и да търсим Слънцето, за да светне и да ни стопли, то липсва. Защото времето е облачно.

Но, така или иначе, за да не създаваме излишно объркване, приемаме определението от ТЪЛКОВНИЯ-Речник, че Слънцето осветява и топли земята само през деня.

Но, какво става през нощта?

Няма нужда да проверявам в речника.

Повече от очевидно е, че нощта се “осветява” от другите звезди и най- вече от Луната, която също тъй очевидно, не е така заслепителна и сгряваща, както слънцето, но пак също, като него, от време на време липсва. Дали е точно така, обаче?

Май, не-съвсем, тъй като Луната не-свети със собствена светлина, а само отразява отблясъците на светлината, идваща от Слънцето, подобно на онова “зайче”, което се появява на стената, когато обърнем огледалцето към слънцето.

Следователно, Слънцето продължава, и да свети, и да топли, и през нощта.

От където пък следва още по-съществения извод, че Слънцето свети и топли през цялото (ДЕН**О**Щ**И**Е).

***

ВОДА-ВЛАГА/ СЛЪНЦЕ-СВЕТЛИНА-ТОПЛИНА/ ПОЧВА

Наскоро си дадох сметка, колко малко зная за водата.

Но, още щом се раз-мис-лих, веднага разбрах колко е необятна тази тема и бързичко се успокоих.

Успокоих се, защото се оказа, че само, като се замислих, това бе напълно достатъчно да изброя, ако не всички, то почти всички видове вода, които познавам.

Кое то се оказа напълно достатъчно (по)знание.

Реки, морета, океани, дъжд, сняг, лед, ледени шушулки, слана, роса, градушка, локви, езера, вода течаща през водни-канални, вода преминаваща през водни-станции, язовири, водопади, питейна вода, бутилирана вода, отходна вода, подпочвена вода, пара, водата в моето тяло, водата в растенията, водата в тялото на животното, водата в тялото на насекомото, водата в камъка, водата във въздуха, водата в напитките, водата в месото, водата в цвеклото, водата в пералнята, водата в айсберга, водата в калта, водата по стъклото, водата в която плува корабът, вада, водата в чашата, вряща вода, топла вода, студена вода, хладка вода, околородна вода, урина, оазис, поточе, водата в почистващите препарати, водата в олиото, водата-влажката по стените, водата-влажката по чаршафите, водата-влажката в мазето, солена вода, сладка вода, червена вода, кафява вода, жълта вода, миризлива вода, минерална вода, гейзерна вода, течаща вода, кислородна вода, магнитна вода, сълзи от растения, животни и хора, вода от носа на животинка или човек, слюнка/лиги от растение, животинка или човек, пот.....

Все вода.

При това, все една и съща вода.

Защо тогава, когато взема в шепата си вода, тя е безцветна.

А, когато реша да рисувам морето, оцветявам водата със синьо-зелен цвят, а пък локвата на пътя с кафяв.

Естествено, тук няма никаква загадка.

Просто няма как да разделим водата-влажката ОТ слънцето-светлината-топлината и ОТ почвата, нали?

Премесена с тях, водата става различна, въпреки, че е една и съща.

Превръща се даже в нещо друго, което съвсем не можем да наречем дори вода.

Но пък, категорично можем да потвърдим, че Водата-влажката е навсякъде, около и в нас.

Тя заема огромна част и от човешкото ни тяло и от това на растенията и на животните.

Водата е част и от въздуха и изобщо, от цялата планета, която обитаваме.

Май, лека-полека, да не вземе да се окаже, че всичко /за/почва от водата?

А, без слънце-светлина-топлина, може ли да има живот?

А, без почва?...

... Естествено, че не може, така, както не може и без почивка.

Ще пийна една чаша вода и ще изпуша една цигара.

Едното е полезно, а другото вреди, но какво да се прави, удоволствията са противоречиви.

***

ВЪЗДУХ/ ВОДА-ВЛАГА/ СЛЪНЦЕ-СВЕТЛИНА-ТОПЛИНА/ ПОЧВА

Винаги ми е било чудно, как хората, с лекотата на мъдреци спорят за “онази чаша, дали е на половина пълна или празна”.

И докато се дво(умят, се раз)(делят на)(половина, пропускайки да забележат цялост( ), тоест чашата.

Практически и теоретически, няма начин въпросната чаша да е празна, нито на половина, нито на цяло, защото, ако е така, значи няма да я видят, тоест няма да има въздух, нито в чашата, нито извън нея, нито в белите им дробове.

А, няма ли въздух, всички спорове май са излишни.

Струва ми се, че Въздухът, е така да се каже, най-пренебрегвания фактор по отношение на (среДАта), която ни заобикаля, от изброените до тук.

Но, защо е тъй negliжиран от нас-човеците, при все, че всеки от нас е наясно, че, ако не може да диша ще умре почти мигновено.

Същото, без-съмнение се отнася и за животните, насекомите, растенията, микроорганизмите, та дори и за, микробите.

Няма ли въздух-няма живот.

Да си призная, аз изобщо не се замислям за това?

Сещам се за въздуха само, ако усетя, че е или прекалено чист, или прекалено замърсен, или, когато не ми достига.

Но защо?

От какво би могъл да е прекалено-чист/ и /прекалено-замърсен въздуха?

Дали растенията са в състояние да “замърсят” въздуха, който дишат всички живи организми?

Дали животните са в състояние да “замърсят” въздуха, който дишат всички живи организми?

Дали човеците са в състояние да “замърсят” въздуха, който дишат всички живи организми?

Или пЪк вятъра?

Да не би вятъра да е в състояние да “замърси” въздуха, който дишат всички живи организми?

А, кой е в състояние да “пречисти” въздуха, който дишат всички живи организми?

Дали това са растенията?

Или пък животните?

Или човеците?

Или пАк, вятъра?

Впрочем, може би тук е мястото да си припомня, в какво се състои ПРОЦЕСЪТ- ДИШАНЕ?

ВДИШВАНЕ-ИЗДИШВАНЕ.

А, сега ще си спомня и кои от **НАС (Растения, Животни, Човеци)**, какво Вдишваме и какво Издишваме.

Ще изляза навън да се поразходя, а после ще довърша започнатото.....

***

ВЯТЪР-ДВИЖЕНИЕ / ВЪЗДУХ / ВОДА / ВЛАГА / СЛЪНЦЕ / СВЕТЛИНА / ТОПЛИНА / ПОЧВА

*Помръдвайки листенцето отсреща
Потръпна в мен приятна среща
С ветреца лек, неустойм
Вовеки ний да се съединим.*

Така или иначе, вече подхванах темата за Вятъра още в самото начало, преди да съм стигнала до определението за Вятър.

Не е толкова необичайно, защото всеки знае какво е вятър, но пък нека да дадем думата на Учените, преди всичко:

Вятърът представлява движение на въздушните маси от места с високо към места с ниско атмосферно налягане. При вятър, въздухът се движи в две направления спрямо земята – хоризонтално и вертикално

Причини

Първото известно научно описание на вятъра е направено през 17 век от италианския физик Еванджелиста Торичели, който казва:

... ветровете се предизвикват от разлики в температурата на въздуха, а оттам и на неговата плътност, в две различни области на земята.^[1]

Други сили, които причиняват ветровете или им влияят, са силата на бариичния градиент, кориолисовата сила, плаваемостта и силата на триене. Когато съществува разлика в плътността между две съседни въздушни маси, въздухът се стреми да се премести от областите с по-високо налягане към областите с по-ниско налягане. Поради въртенето на планетата около нейната ос, въздушните потоци в области, достатъчно отдалечени от екватора и земната повърхност, са повлияни от кориолисовата сила. Триенето с повърхността на земята води до навлизане на ветровете по-навътре в зоните с ниско налягане.^[2]

В по-общ план, двата основни фактора определящи едромасабната атмосферна циркулация, са разликите в нагряването между екваториалните и полярните области и въртенето на Земята.^[3]

При анализа на ветрови профили, ветровете се разглеждат в контекста на механично равновесие между физични сили. Такива модели се използват за изследване на уравненията за движение на атмосферата и за количествени оценки на хоризонталното и вертикално разпределение на ветровете.

Геострофният вятър е компонента на вятъра, представляваща резултата от кориолисовата сила и силата на бариичния градиент. Посоката му е успоредна на изобарите и при незначително триене съответства приблизително на теченията над атмосферния граничен слой при средни географски ширини.^[4] Термичният вятър е компонентата, дължаща се на хоризонтален температурен градиент или бароклинност.^[5] Компонентата на агеострофния вятър представлява разликата между действителния геострофния вятър и предизвиква постепенното изчезване на циклоните с времето.^[6] Градиентният вятър е подобен на геострофния, но включва и центробежната сила.^[7]

От казаното по-горе, признавам доста сложничко за мен, успях да запомня само, че Вятърът представлява движението на Въздуха.

Значи Въздухът се движи.

Тоест, не стои неподвижен на едно и също място.

Слънцето движи ли се?

Светлината движи ли се – променя ли се?

Топлината, движи ли се-променя ли се?

Водата движи ли се?

“Почвата”, каквато и да е тя, движи ли се?

Растенията движат ли се-видоизменят ли се?

Животните движат ли се-видоизменят ли се?

Човеците движат ли се видоизменят ли се?

Нима има нещо, което не се движи, не се променя и не се видоизменя, Над/По/Под повърхността на Земята?

При положение, че самата планета-Земя, доказано от Учените се движи, променя и видоизменя.

Което неминуемо води до заключението, че всичко около и в нас- самите е в не-пре-къс-на-то движение?

почва/ слънце/ светлина/ топлина/ вода/ влага/ въздух/ вятър/ движение

КЛИМАТ

Понякога, за да продължим по-нататък се налага да поспрем, не само за физическа, но и за мисловна-почивка. Така оставяме мислите на спокойствие да отлежат, след което по-лесно могат да се обоб-щят / гру-пи-рат/ съе-ди-ният/...

Но, в каква посока ще поемат от там нататък, кой знае?..

Всъщност не, “понякога”, защото “понякога” означава рядко.

Нека бъде от време на време.

Не, и това звучи неясно.

Както и да е, Думата ми убягва, но Целта е ясна.

Тук целта е да се раз-то-ва-рим – облекчавайки, и зрението, и паметта си от цялата тази върволица от думи: почва, слънце, ...

Така се явява НУЖДАТА да потърсим друга “различна от тях” дума /или знак/, която красноречиво и най-вече недвусмислено да ги олицетворява и да се явява, нещо, като техен обединяващ-представител.

Споменем ли нея –автоматично / на принципа: Щрак-Брррррррр”/, да се подсещаме вкупом за вички останали, но и за значението на всяка една от тях по отделно.

В този ред на мисли, а и в контекста на цялостната ДЕЗИНФЕКЦИЯ НА ПОНЯТИЯТА, струва ми се, че думата **КЛИМАТ** е точно такава.

Впрочем, тя е прекрасно олицетворение на Съдържанието не само до тук, но и от тук нататък.

Но, нека да проверим за всеки случай, дали това, което **мисля и това което пиша** ще бъде така добре разбрано и еднозначно-възприето от други “хипотетични”читатели.

Тоест, за да не стане обръкване най- напред ще е добре да **направя проверка: ”какво мислят другите?”**

Общонародно Допитване.

Що е то Климат според ТЪЛКОВЕН РЕЧ-НИК:

Климатът (на **гръцки**: *κλίμα* (klimatos) – наклон^Ш) е многогодишен статистически режим на времето, характерен за дадена местност в зависимост от географското ѝ положение. Изучава се посредством дълготрайни измервания на метеорологичните елементи и определяне на тяхното средно състояние. Такива измервания са правени в продължение на повече от 250 години, и то не само на сушата, но и във високите части на атмосферата, както и океанските дълбочини. Събраните данни се използват, за да се определи средното състояние на многогодишния режим на времето.

Следователно, климатът представлява съвкупност от метеорологичните елементи, които характеризират средното състояние на атмосферата на дадено място. Климат се чете и по таблица, наречена *климатограма*.

Що е то Климат според “РАЗГОВОРЕН” РЕЧ-НИК:

български	климат	грузински	კლიმატი	английски	climate
френски	climat	азърбейджански	iqlim	албански	klima
баски	eguraldi	датски	klima	индонезийски	Iklim
малгашки	toetr`andro	беларуски	кліма́ту	босненски	klima
словашки	podnebie	японски	気候	литовски	klimatas
руски	климат	уелски	hinsawdd	шведски	klimat
нидерландски	klimaat	чичеуа	nyengo	киняруанда	ikirere
маорски	āhuarangi	хинди	आकाल	самоански	tau

хавайски	ke ea	гръцки	κλίμα	китайски	氣候
.....	.....	.....	.....	.....	.....

Мисля, че стана пределно-ясно, че думата Климат е напълно подходяща за случая, още повече, че буквално означавала **на-клон**.

Вече спокойно мога да заменя думите ПОЧВА/ СЛЪНЦЕ/ ВЛАГА/ ВЪЗДУХ/ ВЯТЪР/ ДВИЖЕНИЕ, с една-единствена дума “КЛИМАТ”.

И без друго, вече се убедих, че тези понятия са достатъчно-обременени, така да се каже с безбройно много значения.

Докато Климат, и в буквален, и в преносен смисъл, ги обединява на един и същи “Клон”, тъй като е напълно Абстрактна-дума.

Разбира се, подобно на всяка друга себеподобна ***Абстракция**, думата “Климат” не би могла да съществува Самостоятелно / тоест, извън всякакъв Очевидно- Реален- Контекст/, следователно не би могла да бъде нито на-рисувана, нито об-рисувана, нито с диаграма, нито с графика, нито с акварели, но пък за сметка на това, незнайно как, току-що успях Словесно да я Илюстрирам, така, че че със същия успех мога да продължа опитите по-нататък.

Предполагам, за никой вече не е тайна, че Климатът / макар и абстракция/, няма как де не бъде променлива величина, тъй като е сбор от променливи величини.

Той е изменчив и непостоянен, поради движението на всяка една от неговите съставни части.

А те, както вече стана ясно, се движат във въртящ се кръг, наречен за краткост: “Кръговрат”.

Но в каква посока?

Всъщност, колко на брой, посоки съществуват?

Изток, запад, север, юг, юго-изток, юго-запад, северо-изток, северо-запад.....

...ха-ха-ха-ха-ха-ха-ха-ха-ха.....

Току-що установих, че практически е невъзможно, *тази-виртуална- книга*, да бъде преведена на нито един “чужд” език, имам предвид, различен, от този, на който е написана.

Наистина, просто няма начин!!!

Защо ли?

Защото, ако някой реши да я превежда, ще се наложи буквално да я пре-напише изцяло-на-ново на “своя” език, със съответстващите му писмени-знаци, което би означавало, че това ще бъде съвършено друга книга, не само заради знаците, ами и заради съдържанието, което всеки сам **умо-полага** в тях.

Не е ли прекрасно!!!!

Вървейки по тази /на-клонена / не-равна/не-стабилна/ хлъзгава/ почва, ми се струва, че май няма нито една дума в “НАШИЯ”- “СЪВРЕМЕНЕН”- “ЕЗИК”, която да е с едно-единствено-значение.

Изричаш само нея и си абсолютно сигурен, че каквото казваш, точно това ще се чуе/от-ек-не/ от-среща.

И това не е лошо, но май не е чак толкова прекрасно и хич не е смешно.

Дори бих казала, че е някак тъжно.

Тъжно е и някак обезкуражаващо, да стигнеш до извода, че в повечето случаи си обречен да бъдеш не-до-раз-бран.

А още повече, и от последващия реципрочен-извод, че ти също така, в повечето от случаите не-си-до-раз-брал другите какво имат предвид.

Направо си е плашещо.

Едно говориш, а друго се чува?!

.....
*Значение на думата Абстракция из Тълковен Речник

Абстракция

мн. абстракции, жс.

1. Само ед. Процес на мислено отделяне и обобщаване само на съществените признаци и свойства на предмети и явления от самите предмети и явления.

2. Отвлечено, обобщено понятие, което е резултат от мисловен процес.

Абстракцията (на латински: *abstractio* – отвлечен) е понятие с широк кръг от значения.

В науката това е познавателен процес от една страна на теоретично обобщение и от друга страна на пренебрегване на свойства и закономерности, които в даденото разглеждане се оказват или биват считани за несъществуващи.

В разговорната реч често под абстракция се разбира израз, означаващ някакво отвлечено, иррационално понятие или фикция. Сами по себе си абстракциите са нереална, схематична представа за действителността, но те са особена форма за опознаване на тази действителност.

Съвременното си значение думата получава в началото на 20 век.

Абстрактното мислене е по-висша форма на мислене от логическото мислене. За да разбере човек абстрактното изкуство, трябва винаги да може да го погледне от две различни гледни точки, от две различни позиции.^[1]

